

Rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 16.05.1963, sp. zn. 4 To 145/63, ECLI:CZ:KSBR:1963:4.TO.145.1963.1

Číslo: 44/1963

Právní věta: Obecné podmínky podmíněného propuštění uvedené v první větě ustanovení § 61 odst. 1 tr. zák., které jsou objektivně zjiřitelné, nelze oddělovat od podmínky uvedené pod písm. a) téhož ustanovení. Pokládá-li zákon odpykání poloviny trestu za postačující, aby za splnění dalších podmínek byl odsouzený z trestu propuštěn, nelze tvrdit, že tato doba je příliš krátká. Skutečnost, že obviněný byl již dříve odsouzen k dlouhodobému trestu, nemůže být sama o sobě důvodem pro zamítnutí žádosti o podmíněné propuštění. Bylo by mechanickým stupňováním následků jistě závažného pochybení odsouzeného, kdyby se po odpykání tohoto trestu vycházelo při všech pozdějších úvahách o možnosti nápravy stěžovatele jen z prostého zjištění, že mu byl uložen dlouhodobý trest, bez zřetele k uvedeným okolnostem.

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 16.05.1963

Spisová značka: 4 To 145/63

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Podmíněné propuštění, Řádný život pracujícího člověka, Ukládání trestu

Předpisy: 231/1948 Sb. § 1 140/1961 Sb. § 61

§ 239 141/1961 Sb. § 149

§ 329

§ 331

§ 63

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Soud prvního stupně zamítl žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z trestu odnětí svobody, který mu byl uložen v trvání čtyř roků za trestný čin pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1 tr. zák. (1950) rozsudkem krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 1961. Odsouzený má za to, že rozhodnutí okresního soudu není správné a stížností se domáhá kladného výroku o své žádosti.

Krajský soud v Brně napadené usnesení podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. zrušil a odsouzeného podle § 61 odst. 1 písm. a) tr. zák. propustil podmíněně na svobodu. Podle § 63 odst. 1 tr. zák. stanovil zkušební dobu na čtyři roky.

Z odůvodnění:

Obžalovaný odpykal dne 27. 1. 1963 polovinu uloženého trestu. Pokládá-li zákon odpykání poloviny trestu za postačující, aby za splnění dalších podmínek byl odsouzený z trestu podmíněně propuštěn, nemožno přisvědčit závěru, že tato doba je příliš krátká.

Náčelník ÚNZ-MV sdělil soudu, že odsouzený se na všech pracovištích osvědčoval, pravidelně překračoval stanovené úkoly, které „plnil svědomitě a zodpovědně“, byl „několikrát vyhodnocen jako velmi dobrý pracovník a ku dni

1. 1. 1963 byl odměněn knihou s věnováním“, počáteční nedostatky se snažil odstranit, je „zapojen v zájmové činnosti při táborové samosprávě a to v kroužku ruštiny, ve které si vede celkem dobře. Zapojil se do soutěžního hnutí a podal několik zlepšovacích návrhů“.

Z tohoto sdělení tedy plyne, že odsouzený ve výkonu trestu svým vzorným chováním a poctivým poměrem k práci prokázal zlepšení a že tedy splnil další zákonné předpoklady podmíněného propuštění. K takovému závěru dospěl patrně i soud prvního stupně, který však zjišťuje, že odsouzený „není vyrovnán s trestnou činností“. Tento názor nemá patřičného podkladu a je v přímém rozporu se sdělením náčelníka ÚNZ-MV, podle něhož se stěžovatel s trestnou činností vyrovnal. To, že odsouzenému se snad jeví „uložený trest jako neúměrně vysoký a zčásti svoji vinu omlouvá mladickou nerozvážností“, nemůže ještě vést k tak dalekosáhlým závěrům o současné nenapravitelnosti odsouzeného, zejména sdílí-li takové stanovisko právě náčelník ústav, který proces převýchovy sleduje podle řady dalších projevů a celkového chování odsouzeného.

Záporná odpověď okresního soudu na otázku, zda lze od odsouzeného očekávat, že v budoucnu povede řádný život pracujícího člověka (§ 61/1a tr. zák.) se opírá o to, že stěžovatel byl v r. 1950 odsouzen k trestu odnětí svobody na osm let pro trestný čin podle § 1 odst. 2 zák. č. 231/48 Sb. Avšak ani tuto okolnost nelze hodnotit bez vzájemné souvislosti s ostatními okolnostmi, které teprve určují správný význam předchozího odsouzení pro rozhodování o žádosti odsouzeného.

Stěžovatel se dopustil závažného trestného činu v době, kdy mu bylo dvacet let. Trest osmi roků odnětí svobody postihl odsouzeného v tomto věku nepochybně velmi citelně. Bylo by mechanickým stupňováním následků jistě závažného pochybení odsouzeného, kdyby se po odpykání tohoto trestu vycházelo při všech pozdějších úvahách o možnosti nápravy stěžovatele jen z prostého zjištění, že mu byl uložen dlouhodobý trest, bez zřetele k uvedeným okolnostem.

Vynikající pracovní morálka odsouzeného a jeho příkladný vztah k plnění povinností jsou tedy jistě dostatečně výrazným projevem nápravy tohoto dělníka, aby bylo možno důvodně očekávat, že povede napříště řádný život pracujícího člověka. Bylo by podceněním účinku poctivé společensky prospěšné práce na příští chování odsouzeného, stejně jako výchovné síly pracovního kolektivu, jehož výchovnému působení bude ve zkušební době vystaven a o které jej soud prvního stupně ve smyslu § 331 odst. 3 (§ 329 odst. 2) tr. ř. požádá, kdyby se těchto okolností nedbalo.